

Prædikeninspiration til Den forfulgte kirkes søndag – den 15. juni 2025

Der lyder et nødråb fra millioner af kristne i Afrika syd for Sahara. Volden mod de kristne i det plagede kontinent er alarmerende høj. Kristne landsbyer og kirker bliver ødelagt. Open Doors anslår, at mindst 16,2 millioner kristne er fordrevet fra deres hjem i lande som Nigeria, Cameroun, Mali og DR Congo. Mange af dem bor nu i interimistiske flygtningelejre, hvor det er en kamp blot at klare hverdagen. Rent vand, mad, medicin, skolegang og sikkerhed er mangelvarer. Der er hårdt brug for bøn om Guds indgriben samt en praktisk håndsrækning fra deres kristne brødre og søstre.

I 2. Mosebog læser vi om et lignende nødråb fra Guds folk i Afrika.

Israelitterne sukkede og klagede under arbejdet, og deres klageråb under arbejdet nåede op til Gud. Gud hørte deres jamren, og Gud huskede på sin pagt med Abraham, Isak og Jakob. (2.Mos 2,23-24)

Gud hørte nødråbet fra sit folk, og greb ind.

Så sagde Herren: »Jeg har set mit folks lidelse i Egypten, og jeg har hørt deres klageskrig over slavefogederne. Jeg har lagt mig deres lidelser på sinde, og derfor er jeg kommet ned for at redde dem. (2.Mos 3,7-8)

Dette er 'evangeliet ifølge Moses'. Gud *ser* lidelsen. Gud *hører* nødskriget. Lige som Moses kom ind i Egypten for at lede folket ud, sådan kom Gud *ned* som Immanuel for at redde sit folk. Ikke blot har Gud lagt sig menneskets lidelse *på sinde* som en mental øvelse, men han kender lidelsen på egen krop, da Jesus bar menneskets lidelse, sygdom og synd på korset.

Men efter lidelsen er der altid en opstandelsesmorgen. Som Gud førte israelitterne sejrrigt ud af trældom, og førte Jesu triumferende ud af dødens favntag, sådan vil han også lede sit folk sejrrigt gennem de lidelser, som rammer de kristne i Afrika. Vi kan indtage vores plads ved at bede for dem, og lade dem vide, at nødråbet også har nået Danmark, og at vi tager del i deres råb til Gud. Der er håb, fordi Jesus i opstandelsen er ophøjet over enhver menneskelig og åndelig magt og myndighed

Og da de hørte, at Herren var opmærksom på israelitterne og havde set deres lidelse, bøjede de sig dybt. (2.Mos 4,31)

Den blotte vished om at Gud havde set israelitternes lidelse var nok til at udløse tilbedelse.

Ofte er visheden om, at Gud ser, hører og kender vores smerte nok til at give os den trøst og opmuntring, der er nødvendig for at fortsætte vandringen. Når forfulgte kristne hører, at deres kristne brødre og søstre i Danmark beder for dem og sender dem en håndsrækning, er det som et bøttesvar fra Gud. De får nyt mod, fordi de ser, at de ikke står alene i lidelsen.

Forfølgelse er et vilkår i Bibelen, men ingen bør gå igennem den alene.

Tak for, at din kirke er med til at støtte forfulgte kristne på Den forfulgte kirkes søndag og lade dem vide, at de ikke er alene.

Lider én legemsdel, så lider også alle de andre (1. Kor 12,26)

Skrevet af Simon Bastrup Grud
Ansvarlig for kirkelige relationer